

мършатини, да има за какво да ги гони из планината.

— А откак се дотътриха и тези кучета, съвсем се объркахме. Лежат по цял ден и само чакат да им занесем да плюскат. — Бащата млъкна и стисна песници. — Отначало ги посрещнахме добре и ги хранехме, защото ни излъгаха, че си ни пратил много здраве и че наскоро щял да си дойдеш. А пък сетне, като разбрахме защо са се дотътрили, те, мръсниците, взеха да ни заплашват. — Старият млъкна, загледан ласкаво в едрия, обгорял и възмъжал свой син. А ти, — подхвана пак той, — как се досети, та не хлътна направо в къщи? . . . Ой, ой, ой! — и той закри лицето си с ръка. — Щяха пред очите ни да те спипат като заяк и да те върнат назад без дори да те видим както трябва .

Орфей се усмихна и примижа хитро.

— Ние обмислихме всичко, — рече важно той. — Кир предвидя всяка стъпка. Аз знаех, че те ще ме чакат у дома. . .

Бащата се сепна и дръпна торбата към скута си.

— А ти какво си ял по пътя? — хвана той Орфея за рамото. — Ето, нааяж се! . . . Тю, как да се не сетя! . . . Съвсем ми изфиряса умът! . . .

Орфей уж отблъсна торбата, но когато видя храната, така се нахвърли и с такава охота започна да гълта хапките, че старият още по-ясно разбра своята недосетливост. И още докато Орфей ядеше, решиха старият да се престори че уж е навехнал крака си, да се върне в къщи и да обади на майката радостната вест. Да приготвят дрехи на Орфея, да му изнесат скришно завивки и една стомна вода, и най-важното — да се не издадат по някакъв начин пред пазачите. На съседи, близки и роднини — нито думичка.